

132

D E K R E T

z dnia 27 marca 1947 r.

o ulgowym nadawaniu uprawnień budowlanych w wyjątkowych przypadkach.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Minister Odbudowy może w przypadkach wyjątkowych nadawać uprawnienia wymienione w art. 361—364 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) osobom, które nie posiadają kwalifikacji, wymaganych w przepisach tych artykułów, a któ-

re wykażą się praktyką i umiejętnością oraz złożą egzamin, określony w art. 361 ust. (1) pkt c tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą po upływie dwóch lat od tej daty.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

133

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1947 r.

o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1933 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucji prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 127) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do państwowych przedsiębiorstw budowlanych, podlegających przepisom dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42), posiadających statut nadany przez Ministra Odbudowy, a podejmujących się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa albo zakładów i przedsiębiorstw państwowych, stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucji prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92) z następującymi zmianami:

1) przedsiębiorstwa te nie składają:

- a) wadium wymaganego przy wnoszeniu ofert na roboty;
- b) zabezpieczenia należytego wykonania robót;

c) zabezpieczenia zaliczek otrzymywanych przed rozpoczęciem robót;

2) przedsiębiorstwa te obowiązane są do niezwłocznego uiszczenia zleceniodawcy na jego żądanie kwoty pieniężnej, równej wadium lub zabezpieczeniu, o których mowa w pkt 1, we wszystkich przypadkach, kiedy zleceniodawca, posiadając takie wadium lub zabezpieczenie, byłby uprawniony do jego zatrzymania albo realizacji;

3) w umowach z tymi przedsiębiorstwami może być zastrzeżony warunek o ściąganiu kaucyj dodatkowych (rat kołaudacyjnych), potrącanych przy zaliczkowych wypłatach za roboty.

§ 2. Minister Odbudowy może w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepis § 1 w całości lub części:

- 1) w porozumieniu z Ministrem Skarbu — na poszczególne spółdzielcze przedsiębiorstwa budowlane;
- 2) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Administracji Publicznej bądź

Ministrem Ziem Odzyskanych — na poszczególne samorządowe przedsiębiorstwa budowlane.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

134

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1946 r. o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1946 r. o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w razie podróży służbowej (komisji) lub delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

- a) diety,
- b) zwrot kosztów przejazdu,
- c) zwrot kosztów noclegu.”

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„Za członka rodziny uważa się pozostających na utrzymaniu funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego: żonę oraz dzieci (z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione) i pasierbów do lat 14, o ile zaś uczęszcza-

ją do zakładów naukowych — do czasu ich ukończenia”.

3) § 15 otrzymuje brzmienie:

„Diety wynoszą dziennie 250 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska, do m. Gdyni lub powiatu morskiego oraz na teren Ziem Odzyskanych dolicza się do diet 50 zł dziennie”.

4) §§ 16 i 18 skreśla się.

5) Po § 37 wstawia się osobny rozdział treści następującej:

„R o z d z i a ł 2a.

Zwrot kosztów noclegu.

§ 37a. 1. Funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego przysługuje prawo zwrotu kosztów noclegów za noce spędzone w miejscowości będącej celem podróży lub delegacji służbowej podczas całego okresu pobytu w tej miejscowości.

2. Funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego otrzymuje zwrot kosztów noclegu za noc spędzoną w innej miejscowości, jeżeli pobyt w tej miejscowości był konieczny ze względów komunikacyjnych w drodze do miejscowości względnie z miejscowości będącej celem podróży lub delegacji służbowej.

§ 37b. Zwrot kosztów noclegu przysługuje tylko do wysokości 120 zł za nocleg i tylko w tym przypadku, jeżeli funkcjonariusz służ-